

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CARLA
GAGLIARDI

DĂ-MI
SOARELE
ÎNAPOI

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

CUPRINS

Introducere.....	5
Decizia: 2010.....	7
Veneția.....	11
Ceea ce se omite în programarea individuală	15
Iunie 2010.....	19
Activitate 2011	23
Haos 2012.....	25
Călătorii (2012- 2013).....	31
Octombrie 2014 – Paște 2015	35
Evaluare Mai- Octombrie 2015.....	43
Schimbări și case.....	49
Concluzie	53
<i>În aceeași serie:</i>	57

DECIZIA: 2010

*Viața ta nu se transformă dacă
nu te transformi tu însăși.*

(SIMONE DE BEAUVOIR)

Alegerea evaluată în 2009: dorința mea de a reveni într-o școală din Nord, după ce am experimentat Toscana pentru mulți ani, era predominantă.

Izolarea pe teritoriul toscan și o „adoptare temporară”, deja încheiată, m-au convins că nu meritam o suferință emoțională în plus. Tot anul școlar 2009/2010 a fost dedicat cu seninătate acestei schimbări. În ceea ce privește școala, marele meu noroc a fost acela de a avea ca director o persoană inteligentă, care, înțelegând intenția mea de a mă transfera, m-a ajutat sfătuindu-mă să las cei trei ani de gimnaziu în care, pe parcurs, ar fi fost inevitabilă o întrerupere într-un anumit moment. Am fost numită într-o altă funcție, profesor de referință pentru educarea adulților, un sector în care nu aveam o experiență directă, dar care mi-a deschis un orizont, un univers paralel bogat în realități de diverse forme. În momentul în care mi-a fost făcută propunerea, nu mi-am dat seama de

complexitatea acestei sarcini: era vorba despre un director din timpurile vechi, o persoană genială, care a folosit șiretenia napolitană pentru a evita divergențe și a elimina tensiunea.

Îmi spuse: „Va fi un an dificil, dar satisfăcător, ai încredere în mine”.

Am avut încredere. Acesta a fost unul dintre cadourile vieții mele: să întâlnesc o persoană care a evaluat exigențele mele, care și-a dat seama de capacitatea mea și care nu a stat pe gânduri, ajutându-mă să fiu eficientă în școala ei.

Școala despre care era vorba este și în ziua de azi foarte aglomerată.

Am fost numită în sectorul educării adulților din școlile gimnaziale, răspunzând de examenul de stat final corespunzător pentru certificarea limbii italiene pentru străini în cadrul sistemului european *frame* și, în colaborare cu Universitatea din Siena, de cursurile de un an și de trecerea la finalul bienalului liceelor de pe insulă pentru diploma de maturitate împreună cu un liceu din Florența. Am efectuat colaborări și proiecte în contact direct cu realități locale cum ar fi: închisori, asociații culturale și turistice, primării, alte asociații.

Anul școlar a trecut cu o transparență și o viteză pe care le poate sugera doar entuziasmul apei de izvor.

Între timp, cu mult calm, dar cu o extremă hotărâre, am reactivat contactele mele cu două orașe mari din nordul Italiei, unde speram să intru și să demonstrez, cu toate forțele, experiența mea în domeniul cultural. Dorința mea era de a înjumătăți munca în cadrul școlii și de a continua cu publicații, care mi-au dat posibilitatea de a scrie în domeniul cultural.

Ghidul și mentorul meu, încă din timpul universității, a fost un personaj cameleonic venețian cu o inteligență enormă, care s-a priceput întotdeauna să coordoneze cu înțelepciune simboluri, proiecte, primării, gânduri. La telefon, la întrebarea mea inchizitorială spre care oraș, după părerea sa de persoană de cultură enciclopedică și capabilă de a face o analiză precisă a actualelor sedii culturale, m-aș putea „îndrepta” pentru proiectul vieții mele, răspunsul a fost sec: „Torino sau Veneția, cred că în acest moment Torino investește cel mai bine în cultură”.

Mi-am luat o săptămână pentru a mă gândi: să mă întorc la Torino, dintr-un anumit punct de vedere, ar fi însemnat apropierea de contexte profesionale și prietenești foarte puternice și care m-ar fi susținut, oricare ar fi fost alegerea mea.

Prietenia importantă care m-a însoțit în anii dificili, în anii de singurătate!

În același timp, pentru orașul Torino era ca un magnet figura ex-cumnatei mele, sora care îmi lipsea, pe care de foarte mult timp nu am văzut-o și nu am auzit-o și cu care eram sigură că aș fi putut să redeschid, în scurt timp, un schimb afectuos în armonia sufletelor noastre. În acest caz, aș fi riscat să mă întorc din nou la ceea ce era legat de prima mea căsătorie: familia fostului meu soț, care locuia în oraș, și ar fi fost de neconceput gândul de a mă întoarce în acea zonă fără a-i îmbrățișa din nou pe nepoții mei adorați.

M-am gândit că, în semn de respect față de fostul meu soț și de dorința exprimată de a-i lăsa lui toată căldura familiilor fraților săi, mereu am considerat corect și adecvat să întrerup aceste vizite, acest gest fiind fonte de

liniște sufletească pentru mine și cu siguranță o inevitabilă bucurie pentru el. I-am lăsat întotdeauna strada cu prioritate.

Încă o dată, independent de contextul profesional și de problemele legate de muncă, am optat pentru soluția impusă de problemele familiale precedente.

La orizontul meu apărea un oraș mare, care, cu permanenta lui agitație pricinuită de navigarea pe apă, m-a găzduit din prima zi cu brațele deschise.

*Un altro sole, quando viene sera
sta colorando l'anima mia
potrebbe essere, di chi spera
ma nel mio cuore è solo mia!*

(ZUCCHERO, COSÌ CELESTE)

*Un alt soare, când vine seara,
colorează sufletul meu,
s-ar putea să fie al celui care speră,
dar în inima mea este doar al meu!*

(ZUCCHERO, COSÌ CELESTE)

VENEȚIA

Iată-mă din nou în orașul-pește al perioadei fericite de la sfârșitul universității!

Am fost fericită să recitesc după decenii cartea unui venețian, *Veneția e un pește*, și să descopăr magnetismul neschimbat al unei insule în care nu te simți nicidecum izolat, dar care îți dă de înțeles că te afli în buricul pământului.

A fost interesantă analiza verilor mei francezi, care au urmărit tot timpul cu atenție și curiozitate peregrinările mele; unul dintre ei mi-a trimis un mesaj pe care îl păstrez cu gelozie: *Mai bine Veneția Sfintei Elena decât Elba!* El a prins ceva din transferurile mele „forțate”, într-un anumit fel penitențiar! Îi sunt recunoscătoare pentru că mi-a deschis ochii cu nobila și excepționala comparație napoleonică.

Adevărul e că în decembrie 2007, pe insula Porquerolles, unde m-am retras pentru o perioadă ca să scriu, am cunoscut un antropolog francez interesant care intenționa să mă ia cu el între inuiți: atunci doar câinele meu husky ar fi fost pregătit pentru un transfer în Canada siberiană!

Revenind la Veneția, mentorul din 2009 s-a oferit imediat să-mi facă legătura cu lumea nouă: orașul pe care

el îl cunoaște și îl adoră era în mâinile lui, iar eu eram persoana entuziasmată care, cu o colaborare în cadrul diferitelor muzee, ar fi putut să îl ajute să prelungească momentul pensionării, pensie care o avea de puțini ani și în mod parțial.

Am descoperit că pașii noștri ar fi putut să meargă în paralel, cu rezultate profitabile pentru amândoi: el ar fi putut să încerce să scape de pensionare și să se ocupe din nou în exclusivitate de o fundație culturală pe care a dirijat-o toată viața, în timp ce eu, însoțindu-l și, în mod progresiv, înlocuindu-l, aș fi intrat cu normă redusă în altă fundație culturală venețiană.

Întâmplarea sau destinul: nu am crezut în aceste cuvinte în cea mai mare parte a vieții mele, și în paginile următoare vă demonstrez cât mi-a părut de rău.

De fapt, decizia a fost luată repede: din octombrie 2009 am știut deja numele proiectului pe baza căruia aș fi început transferul meu la Veneția, și, de fiecare dată când puteam să merg în orașul de pe lagună, în timpul vacanțelor școlare, o nouă piesă se adăuga, ca într-un puzzle perfect. În anul transferului în alt județ, cu dosarul meu aproape ignorat în școală, unde toți preferă să aibă profesorii precum moluștele marine, pe aceeași piatră, pentru toată viața, m-am organizat ca să am perioade libere pentru un anumit timp de la școală, pe care puteam să le folosesc în alte contexte.

Colaborarea cu Fundația culturală a mers rapid în ceea ce privește gestionarea personalului și cunoașterea proiectelor, dar a fost limitată în ceea ce privește proiectul meu, care avea în vedere o publicație.

Desigur, pentru ca acest moment să fie productiv, explicația logico-rațională a contat în mod decisiv: directorul a regăsit în mine figura elevei/ficei care i-a lipsit și căreia îi putea transmite fiecare abilitate dobândită în această viață, iar eu, în sfârșit, fiind orfană de tată, am regăsit o figură paternă simplă, dar fundamentală, protectoare, dar exigentă, în concordanță cu afecțiunea cu care eram obișnuită de o viață, având o mamă profesoară.

Am aterizat la Veneția în septembrie, în perioada agitată a festivalului cinematografic, în timpul celei mai mari intemperii din ultimii ani, care mi-a distrus biblioteca. A fost un moment de excepție al vieții mele, pe care l-am împărtășit cu câinele meu.

Fiecare problemă logistică, fiecare oboseală perpetuă, fiecare bucurie de câteva minute petrecute alergând pe plajă cu ea au devenit amintiri perfecte fotografiate cu aparatul de fotografiat imperfect care este creierul nostru.

Gloria sei nell'aria

*a te che fai certe cose con le cose di noi
che siamo sabbia.*

(ZUCCHERO, GLORIA A TE NELL'ARIA)

*Gloria, plutești în aer
pentru tine, care faci anumite lucruri
cu lucrurile din noi,
care suntem nisip.*

(ZUCCHERO, GLORIA A TE NELL'ARIA)

CEEA CE SE OMITE ÎN PROGRAMAREA INDIVIDUALĂ

Am menționat într-un capitol anterior relația mea complicată cu cuvântul „destin” și cu semnificația lui.

Oricât ar fi de predispusă la organizare și programare, o persoană crescută în locuri care au intensificat pragmatismul și abilitățile practice, având un EU stimulat, îmi este teamă de exces în studiile clasice ale filozofiei lecturii atente la orice eveniment logico-rațional. Această viață este surpriza care vrea să ne demonstreze că întotdeauna vor supraviețui liniile roșii, dincolo de controlul nostru personal.

În vara anului 2010, la întoarcere după o zi eroică, așa am numit-o, cu cei 26 de elevi ai mei care, pentru a recupera la o vârstă nu neapărat avansată o diplomă de maturitate, au navigat cu mine în Marea Tireniană fără oprire, am pierdut nava.

Cursa de la liceul din Florența, unde terminasem de corectat testele examenului de maturitate, către portul

Piombino a fost încetinită de două motive personale: primul a fost a nu știu câta dezamăgire, să zicem în dragoste – în așteptarea unei confirmări pentru o eventuală întâlnire romantică, am așteptat în zadar un telefon; al doilea motiv a fost contrar celuilalt, deoarece în drumul de la Livorno la Piombino, brațele prieteniei s-au deschis cu generozitate într-o îmbrățișare neașteptată.

În zilele în care se muncește intens, într-un ritm nebunesc, leopardian, niciunul dintre noi nu ar accepta să fie întrerupt, văzându-și programul cotidian schimbat, văzându-și schimbate prioritățile pe care le-a ales în mod conștient și cu mare atenție. Am ajuns, deci, la Piombino cu o întârziere care m-a costat așteptarea navei următoare, care sosea peste o oră; această întârziere m-a constrâns să conștientizez faptul că trebuia să valorific la maximum timpul pe care îl petreceam pe navă, pentru că în ziua următoare îndatoririle școlare nu mi-ar fi lăsat timp să respir.

M-am îmbarcat la 21,30 pregătită de muncă: documente, dicționare, telefoane, încă eram într-un orar acceptabil pentru a-i suna pe câțiva dintre elevii care în ziua următoare aveau de prezentat teza de examen, și aș fi putut să accelerez partea birocratică pentru ziua următoare.

Mi se părea un vis, după o săptămână de „război pe mare”, cum numeam călătoriile pentru examenele de maturitate în afara sediului: nu ar fi fost necesar să mă trezesc la 5,00 și aș fi putut să ajung în sediul școlii unde se țineau examenele în ziua următoare liniștită pentru că am rezolvat o parte dintre formalități.

Pentru seninătatea zilelor de examen pe insulă, trebuie să mulțumesc norocoasei coincidențe, din nou „destinul”, pentru că am avut foarte des ca președinte de comisie un înger de la Ministerul Învățământului, o fantastică femeie președinte, care considera școala a doua casă a ei și care, din păcate, ne-a lăsat de tânăra, am aflat vestea în iarna anului 2017, când m-am dus să o caut.

Îmi amintesc cât am fost de sâcâitoare cu ea când lucram la Marina di Campo, o rugam tot timpul să nu mai fumeze în grădină, ascunsă de privirile altora și o întrebam de fiecare dată dacă aceea este ultima țigară. Ea a fost cea care mi-a dat permisul special ca să pot merge la Torino, pentru câteva zile, să o vizitez pe fosta mea soacră, care era internată pentru o tumoare la plămâni; nu aș fi avut dreptul, dar ea a înțeles cât de important era pentru mine, având în vedere relația excelentă în care am rămas cu fostul meu soț.

Să trecem de la călătoria din viața mea, la realitatea acelor zile: în acea seară pe navă, în timp ce eram cufundată în hârtiile mele, am primit un telefon de la prietena mea, care mi-a zis că m-ar fi așteptat în luna iulie în USA.

Și cu ea aveam o grămadă de lucru, pentru că pregăteam un proiect între Universitatea ei și Fundația venețiană; aveam nevoie de o viață paralelă.

A trebuit să reiau cunoștințele de limba engleză, deoarece, chiar dacă cu Jessica pot să vorbesc fără probleme în limba italiană, voi fi proiectată în birourile universității, unde, fiind în orarul de după-amiază, ei au pretins, cu cea mai mare naturaleză, ca să aibă din partea mea mai multe clarificări în legătură cu proiectul.